

ת"פ 22737/02/13 - מדינת ישראל נגד ש ג ז

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22737-02-13 מדינת ישראל נ' ז
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י ב"כ עו"ד מאור לונדנר	המאשימה
נגד	
ש ג ז	
ע"י ב"כ עו"ד דגנית משעלי	הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישומים:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים בעבירות אלימות כלפי גרושתו.

אין מחלוקת כי הנאשם והמתלוננת גרושים משנת 2009, אך הוסיפו לקיים מערכת יחסים זוגית, ובתוך כך אף הרתה המתלוננת ונולד בנם שהוא כיום כבן 4 שנים. בעת קרות האירועים כבר לא חיו השניים יחדיו.

על פי האישום הראשון, בתאריך 25/09/11 סמוך לשעה 22:50, בבית, בעקבות סירובה של המתלוננת לשנות את סדרי הראיה כך שבמקום שהנאשם יוציא את בנם המשותף מהגן פעמיים בשבוע, יוציא אותו רק פעם אחת, אמר הנאשם למתלוננת "במקום ללכת להזדיין ביום הפנוי שלך תשבי בבית ותשמרי על הילד". בהמשך, בעוד המתלוננת מחזיקה את ילדם המשותף על ידיה, סטר לה הנאשם ואמר לה "אל תדאגי אף אחד מהמשפחה שלך לא יעזור לך אני עוד אהרוג אותך". לנאשם מיוחסות עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפה סתם- בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק (אירוע זה יכונה האירוע המאוחר).

על פי האישום השני, במועד שאינו ידוע במדויק, כשלושה שבועות עובר ליום 2/10/11 בשעה שאינה ידועה במדויק

למאשימה, בבית, בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלוננת בנוגע למזונות, ירק הנאשם על המתלוננת ואמר לה "זונה שרמוטה, זה מה שאת שווה". לנאשם מיוחסת עבירה של תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק (אירוע זה יכונה האירוע המוקדם).

הנאשם כפר באישומים.

פרשת ראיות התביעה:

א. ראיות התביעה נסמכות בעיקר על עדות המתלוננת עצמה, בתוספת עדותו של השוטר סטפן, שלא נכח בעת האירועים, ואליה אשוב בהמשך.

ב. בנוגע לאירוע המוקדם, העידה המתלוננת כי הנאשם הגיע אליה על מנת לראות את הילד, והיא אפשרה לו זאת ללא קביעת ימים ושעות, לטובת הילד. התפתח ויכוח שבסופו הנאשם ירק על פרצופה ואמר "זונה שרמוטה" השפיל אותה והלך. לדבריה לא מצא חן בעיני הנאשם שיש הסכם ועליו לעמוד בו. כשנשאלה מדוע לא הגישה תלונה באותו יום, השיבה שהבינה ש"זה גרוע מאד" (עמ' 14 ש' 14), אך חשבה שאלה דיבורים וזה יסתיים וכיום היא מצטערת בדיעבד על שלא התלוננה.

בנוגע לאירוע המאוחר, העידה כי היתה בדרכה מבית הוריה והנאשם התקשר והתנצל על היריקה ואמר שיבוא לעזור לה להעלות את הילד הביתה. בהמשך העלו יחד את הילד והיא החלה להאכיל אותו. בשלב זה, החלו להתווכח על הסדרי הראייה, שכן הנאשם ביקש לשנות, כך שלא יצטרך לקחת את הילד בימים א' ו-ד' אלא בימי ג' בלבד. לדבריה, הסבירה לו שעליו להסתדר גם בימים שלא נוח לו, אך הנאשם כעס שאינה מוותרת ואז צעק לעברה "זונה שרמוטה, במקום להזדיין בימים הפנויים שלך תשבי בבית ותשמרי על הילד". בעוד הילד בידה ניגש הנאשם והעיף לה את הפרצוף בסטירה מצלצלת, הילד היה בבהלה והיא ביקשה מהנאשם שילך. הנאשם המשיך לקלל וביקש להחזיק את הילד כדי להגיד לו שלום, וכשהחזיר אותו לידיה, טרקה את הדלת והרגישה יותר בטוח, ואמרה לנאשם שהמשטרה תבוא אליו עוד היום. הנאשם אמר "אל תדאגי המשפחה שלך לא תציל אותך ממני אני עוד אהרוג אותך". הנאשם הלך והיא ישבה סערורית (כך במקור) עם עצמה ושלחה הודעה לגיסו של הנאשם, סטפן (שהוא שוטר) בה כתבה שהיא יודעת כי הנאשם מכבד אותו, והיא זקוקה לעזרה. סטפן השיב לה שאינו רוצה להתערב. המתלוננת העידה כי הנאשם הוא שקרן כרוני, אדם עצבני שלא יודע לשלוט על כעסיו והיא היתה בפחדים, ולא ידעה מה לעשות עד שהבינה שזה מסוכן לה ואם לא תתלונן היא תמצא עצמה מתה. כשעומתה עם טענת הנאשם לפיה בדתה את העניין מלבה בשל ענייני הכספים שביניהם, השיבה שאין לה עניין בתלונות ומשטרה, המעמד קשה לה ולקח זמן עד שעשתה זאת. לדבריה לאחר שקיבלה סטירה הבינה כי עליה להתלונן, אחרת תמצא עצמה בקבר, רק היתה צריכה להתעשת. כשנשאלה מדוע הגישה את התלונה רק ביום 2.10 השיבה שהאירוע קרה בערב חג ראש השנה, והכל היה בסערה סביבה, כשהחג עומד להיכנס. גם בהמשך היו ויכוחים בעניין המזונות והסדרי הראייה ואילו רצתה היתה יכולה להתלונן על הנאשם עוד 100 פעמים.

ג. בחקירה הנגדית אמרה המתלוננת שאינה זוכרת את התאריכים המדויקים של ההתרחשויות, אך אישרה כי לאחר האירוע המוקדם הנאשם התנצל והם שבו להיות בקשר, והוא הגיע לראות את הילד גם בשבועות שעד עמוד 2

קרות האירוע המאוחר. המתלוננת אישרה שלאחר שהתגרשו המשיכו להיות בקשר זוגי, נפרדו וחזרו לסירוגין, וההיריון החל לאחר הגירושין. גם כשהילד היה בן חצי שנה, הנאשם היה בא לראותו גם בימים שלפי הסדרי הראיה, וגם בימים אחרים, והיא לא עמדה על כך. כשנשאלה, אם כן מה הביא אותה לעמוד על הסדרי הראיה, השיבה שהנאשם ביקש לעבור לימי ג' והיא הסכימה. אך כשראיתה שהוא לא עומד בכך, הודיעה לו שאם לא יעמוד בזה, יעברו למתכונת הרגילה. המתלוננת נשאלה מדוע המתינה 8 ימים עד להגשת התלונה אם היתה נסערת כפי שתיארה, והשיבה שהיתה נסערת ולא היתה במצב לקום ולקחת את עצמה, כיוון שפחדה והיתה נסערת. בחג שלאחר האירוע, היתה בבית הוריה, ולטענתה לא סיפרה על האירועים לאיש. המתלוננת טענה כי הנאשם שלח לה מסרון נוסף ביום 27.9, יום לפני החג, ובו רשם שהוא רוצה לראות את הילד, והיא הראתה את המסרון לחוקר, כפי שהראתה את כל יתר המסרונים. היא אישרה כי ביום 28.9 ביקש הנאשם שתעביר לו העתק מהסכם המזונות שהוא היה זקוק לו לצורך הגשת תלונה במשטרה, והיא מסרה את ההסכם לידי. יחד עם זאת, הכחישה שרק בשל ידיעתה שהוא מגיש תלונה, נועצה בעו"ד שלה והחליטה היא להתלונן נגדו. ב"כ הנאשם הפנתה למסרון שכתבה לנאשם ביום 27.9 שזו לשונו " אל תסבך את עצמך סתם, תמתין לאחר החג, כדי שהעו"ד שלי יקבל מבית המשפט את צו ההרחקה, ואני אראה לך אותו. בינתיים תעזוב אותנו לעבור את החג בשקט אני לא רוצה לגרום לכך שתהיה עצור". המתלוננת אישרה ששלחה את המסרון וטענה שזה היה כדי להרחיק את הנאשם, בהמשך אמרה שלא באמת התייעצה עם עו"ד, ושלחה את ההודעה מתוך פחד. כשנשאלה שוב, מדוע חיכתה עם התלונה עד לאחר החג, אם פחדה, השיבה "הגשתי תלונה בזמן שלי". כשנשאלה אודות צו ההגנה שניתן, אמרה שאינה זוכרת אם היה דיון במעמד הצדדים. המתלוננת אישרה שהגישה תלונה על הפרת צו ההרחקה ביום 1.11.11. כשנשאלה מדוע לא הציגה לחוקר הודעות נוספות שטענה כי הנאשם שלח אליה, השיבה שלא היה לחוקר אינטרנט ולא היתה לה מדפסת. המתלוננת עומתה עם העובדה שביטלה תלונתה במשטרה, מה שאינו מתיישב עם טענתה שהיתה מפוחדת, והשיבה שהנאשם איים עליה כי אם לא תבטל את התלונה, לא יבוא לראות את הילד. יחד עם זאת, אישרה כי גם בתלונה שהגישה ביום 22.11.11 לא אמרה שאיים עליה. את בקשתה לביטול התלונה הסבירה בכך שראתה למולה את טובת הילד ולא רצתה שהנאשם לא יבוא לראותו.

ד. השוטר סטפן, שהוא גיסו של הנאשם (נשוי לאחות הנאשם), העיד אך ורק בנוגע לאירוע המאוחר. לדבריו קיבל מסרון מאת המתלוננת ובו כתבה שהנאשם הרים עליה יד ונתן לה סטירה. העד לא זכר פרטים נוספים, אלא רק שהשיב לה במסרון. לאחר שגם ריענון זיכרוננו לא הועיל, הוצגה לו הודעתו והוא הקריא מתוכה, מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, כי המתלוננת כתבה שהנאשם נתן לה סטירה שזעזעה אותה בפנים ואיים להרוג אותה. לדבריו, השיב שהוא בתורנות, אין לו סמכות לדבר עם הנאשם ועליה לפנות לתחנה ולהגיש תלונה. כמו כן, הראה את המסרון לחוקר שי עובדיה, שאישר את הדבר בעדותו. סטפן אף העיד שבמסרון ביקשה המתלוננת שירחיק את הנאשם ממנה. כמו כן, אישר כי בערב החג פנתה אליו המתלוננת שוב, וביקשה שידבר עם הנאשם וישכנע אותו שלא ייקח אליו את ילדם לראש השנה שחל למחרת.

ה. החוקר שי עובדיה אישר כי השוטר סטפן הציג בפניו מסרון שקיבל מאת המתלוננת ובו נרשם כי הנאשם תקף אותה בסטירה שזעזעה לה את הפנים ואיים שיהרוג אותה. עובדיה גבה עדות בעניין מסטפן ותיעד את המסרון שראה. עובדיה אישר כי ביום 8.11.11 הגיעה המתלוננת אליו על מנת לבטל תלונתה ובאותו היום, לפי בקשתה התקשר אל הנאשם, ומסר כי היא מבקשת שיבוא לראות את הילד (נ/1).

ו. מטעם התביעה הוגשו 2 הודעות הנאשם וכן כתב הערובה עליו חתם. בחקירתו הכחיש הנאשם את

החשדות וטען כי המניע של המתלוננת נעוץ בעובדה שהוא אינו משלם לה דמי מזונות. כמו כן מסר שפגש את המתלוננת גם לאחר 25.9, כשביקש לקבל מידה את הסכם המזונות שלהם, לצורך הגשת תלונה מטעמו, בעניין מניעתה ממנו לקבל את הילד לחג.

ראיות ההגנה

פרשת ההגנה מתבססת על עדות הנאשם, ומספר הודעות שמסרו הצדדים, במהלך אותה תקופה בהקשר לקיום צווי ההרחקה.

ביחס לאירוע המוקדם, הנאשם העיד כי אמנם היה ויכוח בינו לבין המתלוננת, בעניין הפחתת כמות הפעמים שייקח את הילד בכל שבוע, אך הוא לא תקף אותה. הנאשם גולל את כל פרשת יחסיו עם המתלוננת, לאחר גירושיהם, עת המשיכו לחיות יחד, אך כשהיה ויכוח, היתה המתלוננת אורזת את חפציו ואומרת לו לעזוב את הבית. בסופו של עניין החליט לעזוב באופן סופי, ואז החל "היום השחור", כי המתלוננת אמרה שתדאג להכניסו לכלא.

ביחס לאירוע המאוחר, העיד כי תוך כדי שיחה ביניהם, המתלוננת אמרה לו שזה לא מספיק שהוא לוקח את הילד פעם בשבוע, וכן דרשה כסף, והתעורר ויכוח. הנאשם מאשר שהתעצבן, הרים את קולו וצעק, אך לא תקף. לדבריו, אילו היה נותן למתלוננת סטירה, היתה צריכה להיות לה חבלה, כיוון שיש לו כוח רב בידיים כמי שעובד עם כלים כבדים. בהמשך לאותו אירוע, התקשר אליו גיסו ואמר לו שהמתלוננת אינה מתכוונת לתת לו את הילד לראש השנה, ולכן התכוון להגיש תלונה נגדה בעניין הפרת הסדרי הראייה. לשם כך, היה נחוץ לו הסכם הגירושין והוא פנה בעניין זה לשכן שהוא מיוודד עמו, כדי שביקש את ההסכם מידי המתלוננת. לאחר מכן אמנם הגיע לבניין והמתלוננת אפשרה לו להחזיק את הילד, בנוכחות השכן. בימים שלאחר מכן, המתלוננת שלחה לו את המסרון שבו ביקשה שלא יסבך עצמו וימתין עד לאחר החג, וכן ביקשה מסטפן שיתקשר אליו ויגיד לו לא להתקרב לילד.

הנאשם העיד כי במהלך תקופת ההרחקה שהוטלה עליו לאחר החג היתה המתלוננת מביאה את הילד ויושבת עמו בשכונה, במקומות שבהם ישב עם חבריו, באופן שהקשה עליו לעמוד בצו כיוון שהילד היה קורא לו מהעגלה. כמו כן, המתלוננת יזמה כמה פעמים שבהם נפגש עם הילד חרף הצו, אך מצד שני, התלונה נגדו על כך. הנאשם תיאר את השתלשלות העניינים שבה מצד אחד מתקשר אליו החוקר שי עובדיה ומוסר לו כי המתלוננת מבקשת שיבוא לראות את הילד ומצד שני זומן לחקירה באזהרה.

בחקירה הנגדית העיד הנאשם כי המתלוננת שיחקה בו בנוגע למתן האפשרות לראות את הילד, ומשכך עשתה, הפסיק לשלם מזונות. הנאשם הסביר כי המתלוננת פעלה מולו בכפילות, היינו: היתה מאפשרת לו לראות את הילד ולאחר מכן היתה מתלוננת נגדו. לכן, גם כששי עובדיה התקשר אליו, השיב שאיננו מעוניין לראות את הילד, ועד היום אינו רואה אותו, כדי למנוע ממנה לסבך אותו. כשנשאל האם כעס על המתלוננת באירוע המאוחר, אישר שכעס וצעק, אך הסביר שיש לו בעיית שמיעה כלומר, לפעמים הוא לא שומע את עצמו, בשל עבודתו ליד כלים גדולים. בנוגע לאירוע, שב על טענתו לפיה הוא מודע לכוחו הפיסי ולא היה מכה את המתלוננת. אילו היה מכה אותה, היתה צריכה להיראות עליה

חבלה.

דין

עדויות המתלוננת והנאשם עומדות זו מול זו. על הצורך להכריע במצב שכזה, אמר בית המשפט העליון בע"פ 5019/09 חליוה נ' מד"י (20.8.13):

חשוב גם לומר את מה שהוא בבחינת המובן מאליו: כאשר בית המשפט דן נאשם במצב שבו כל מה שיש לפניו הוא גרסת עד מול גרסת הנאשם - על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד - עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו של הנאשם. (ההדגשות לא במקור)

לדעתי, מהימנות גרסת המתלוננת איננה עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם, לנוכח קשיים לא מבוטלים שעלו בה:

א. המתלוננת טוענת כי הותקפה קשות בידי הנאשם, ביום 25.9.11, ואולם התלוננה במשטרה רק כעבור 8 ימים, ביום 2.10.11. לדבריה, האירוע קרה בערב ראש השנה, והיא היתה נסערת עד כדי כך, שלא הצליחה לאסוף את עצמה, אלא לאחר החג. ואולם, בחינת לוח השנה הרלוונטי מעלה כי בעוד שהאירוע אירע ביום א' בשבוע (25.9.11), חל ראש השנה רק כעבור ארבעה ימים תמימים (ביום 28.9.11 בערב), לפיכך, קשה לקבל את ההנמקה לאיחור הרב בתלונה, ואי הגשתה במשך הימים שקדמו לחג. כשנשאלה אודות התנהלותה, השיבה "הגשתי את התלונה בזמן שלי", וגם תשובה זו נשמעה תמוהה, בייחוד לאור עדותה בה סיפרה שכבר כשיצא הנאשם מביתה צעקה אחריו שלא ידאג כי עוד באותו יום תגיע אליו המשטרה.

ב. מעבר לכך, טענת המתלוננת לפיה היתה מפוחדת ולא הצליחה לאסוף עצמה לאחר האירוע ועד לכניסת החג, אינה מתיישבת עם העובדה שפעלה בימים שלאחר האירוע הנטען, באסרטיביות רבה מול הנאשם. יש להזכיר כי המתלוננת הספיקה לפעול רבות, כדלהלן: היא פנתה לקרוב משפחה- השוטט סטפן, על מנת שיפעיל לחץ על הנאשם לבל ייקח את הילד לחג. לאחר מכן, נשאה ונתנה עם הנאשם, כשפנה אליה בבקשה לקבל את הסכם הגירושין. במקביל, היא העבירה לנאשם מסרון, שבו התריעה בפניו כי יתרחק מהם, כיוון שאינה "רוצה לגרום לכך שיהיה עצור", וכן הודיעה לו שבכוונתה להוציא צו הרחקה. בהמשך, העבירה לידי הנאשם את הסכם הגירושין לפי בקשתו, כשביקר בבניין בנוכחות השכן, ביום 28.9.11. התנהלות זו אינה מתיישבת עם טענתה לפיה היתה מפוחדת מפניו, עד כדי שיתוק שמנע ממנה הגשת תלונה.

ג. משנה חשיבות יש לדעתי לתוכן המסרון שהעבירה המתלוננת אל הנאשם ביום 27.9.11. לשון המסרון אינה כזו המלמדת על פחד או רתיעה, אלא להיפך. עולה ממנו כי המתלוננת מכתובה את כללי המשחק, ואף מזהירה את הנאשם באזהרה מפורשת כי אם יתקרב אליה ואל הילד בטרם חלוף החג, היא עלולה להביא למעצרו. התנהלות זו אינה מתיישבת עם ההתנהגות שהיינו מצפים לה מצד מי שהותקפה קשות יומיים קודם לכן, עד כדי

כך שחששה שתמצא עצמה "מתה" אם לא תדאג להגן על עצמה מפניו. בנוסף, יש לזכור כי אזהרותיה של המתלוננת במסרון, בוצעו בשעה שלא היה בנמצא כל צו האוסר על הנאשם לפגוש את הילד בהתאם להסדרי הראיה, אלא להיפך: היה זה מחובתה לאפשר לו לקחת את הילד, והיא זו שהפרה את ההסדר. מעבר לכך, יש לזכור כי המתלוננת העידה שתוכן המסרון היה שקרי, שכן לאמתו של דבר לא התייעצה עם עו"ד, ולא ידעה האם יינתן צו הרחקה. הרושם המתקבל מן המסרון הוא כי המתלוננת לא היתה מעוניינת לאפשר לנאשם ליטול עמו את הילד בחג, מנימוקיה, ולשם מטרה זו פעלה בכל דרך אפשרית, לרבות הנכונות לשקר לנאשם.

ד. בניגוד לעדות המתלוננת לפיה התעכבה בהגשת התלונה מאחר שהיתה מפוחדת מפני הנאשם, שהוא אדם אלים, ושקרן כרוני, הרי בעת שמסרה תלונתה במשטרה, העידה כי הטעם לעיכוב הוא שונה- היא מפחדת מפני משפחת הנאשם (נ/7 ש' 40). עניין זה לא נזכר בעדותה.

ה. התביעה מבקשת למצוא חיזוק לגרסת המתלוננת, בעדותו של סטפן, שאליו שלחה מסרון לאחר האירוע מיום 25.9.11. לדעתי, אין בעדותו כדי לחזק את גרסתה באופן מובהק, מכמה טעמים. ראשית, העד לא זכר כלל את הפרטים המדויקים שמסרה לו, למרות שאין המדובר לכאורה בעניין שגרתי הקשור לעבודתו, אלא בעניין משפחתי האמור להיחרת בזיכרון, ומתקבל הרושם שלא התייחס להודעה כמעידה על סכנה ממשית שהמתלוננת היתה נתונה בה. שנית, הוא לא העיד כלל על מצבה הנפשי של המתלוננת באותה עת, שהרי לא שוחח עמה כלל, אלא רק קיבל מסרון, ואף בחר להשיב לה במסרון, בו כתב שתסגור את הדלת אם היא פוחדת. גם מכך עולה שלא התרשם כי נדרשת תגובה דחופה יותר. יש לשער שאילו התרשם כי המתלוננת נתונה במצב של דחק או סכנה, לא היה מסתפק בתשובה לקונית במסרון. בנסיבות אלה, גם אם מבחינה פורמלית נכלל המסרון תחת החריג של אמרת קרבן אלימות (ואינני משוכנעת כי כך הדבר), הרי על פי עדות סטפן, אין משקלו רב (ע"פ 3737/91 חיר נ' מד"י (14.5.92)).

ו. כאן המקום להזכיר כי המתלוננת טענה שלאחר קרות האירוע המוקדם התנצל הנאשם, ואז הם שבו להיות בקשר בכל התקופה שעד קרות האירוע המאוחר, כעבור 3 שבועות לערך. מצד שני, טענה כי ביום האירוע המאוחר-25.9.11, בעת שהיתה בדרכה הביתה עם הילד ברכב, התקשר הנאשם והתנצל על היריקה שלו. עדות זו הותירה תמיהה על גרסתה, שהרי העידה קודם לכן שהנאשם התנצל הרבה לפני כן, מה שהוביל לחידוש הקשר שלהם בכל השבועות הללו, ואם כן, מה לו להתנצל שוב כעבור זמן כה רב, שעה שהקשר לכאורה שב להיות תקין? העדות יצרה את הרושם שאמירה זו אינה משקפת את ההתרחשות כפי שהיתה, אלא נועדה להבליט באופן מגמתי את התנצלות הנאשם, כדי לנמק את ההסכמה לקשר עמו, למרות ש(כביכול) תקף אותה לפני כן, והיא היתה אמורה להיות מפוחדת מפניו.

ז. לאחר שניתן לנאשם צו הרחקה מטעם קצין משטרה למשך 30 יום, הגישה המתלוננת תלונה נגדו בגין הפרת הצו ואיומים, ביום 1.11.11. בתלונתה טענה ששלח לה הודעות מאיימות רבות בפייסבוק, אך למרבה התמיהה, לא הראתה אף אחת מהן לחוקריה, למרות שנתבקשה לכך מספר פעמים. ההסבר שנתנה לעניין זה, לפיו אין לה מדפסת ואין אינטרנט בתחנת המשטרה, נשמע דחוק.

ח. בחלוף שבוע בלבד מיום הגשת התלונה הנוספת, ביום 8.11.11, ביקשה המתלוננת מן החוקר שי עובדיה כי ימסור לנאשם, שהיא מעוניינת שיבוא לראות את הילד פעמיים בשבוע, ולפי הנחייתה התקשר החוקר אל הנאשם על מנת להעביר לו את המסר. מעבר לתמיהה על תפקיד המתווך שנטל על עצמו החוקר, עולה בבירור כי המתלוננת מעוניינת בקשר עם הנאשם, ולא ניתן להתרשם כי פעלה מתוך פחד. בנסיבות אלה, מתמיהה עד

מאד העובדה שבהמשכו של אותו היום, כאילו ללא קשר לאמור, זומן הנאשם למשטרה ונחקר באזהרה, בגין הפרת צו ההרחקה. באותו מעמד הוטלה עליו הרחקה לתקופה של חודש נוסף. נקל להבין את הבילבול והתסכול שיצרו התנהלות המתלוננת והמשטרה, אצל הנאשם.

ט. אם לא די בכך, על פי נ/6 עולה כי ביום 22.11.11, יזמה המתלוננת ביטול של תלונתה נגד הנאשם, ושם מסרה כי הוא עומד בתנאי ההרחקה שהוטלו, והיא "עובדת על תהליך של גישור" על מנת שישוּב לראות את הילד. במהלך חקירתה נשאלה על ידי החוקר, האם תהיה לה בעיה שהנאשם יראה את הילד לפני פקיעת צו ההרחקה שהיה צפוי לפקוע ביום 8.12.11, והמתלוננת השיבה: "לא תהיה לי בעיה, ואני אפילו מבקשת את זה בשביל הילד, כדי שהוא יראה אותו, אין בכוונתי להגיע להתלונן על כך שהוא מפר את החלטת תנאי ההרחקה...". בהמשך, נשאלה המתלוננת שוב אודות ההודעות המאיימות שנשלחו אליה בפייסבוק, והשיבה: "אני לא מעוניינת, אין צורך לסבך את העניינים יותר, אנחנו בשלב של גישור והכל למען טובת הילד". תשובות אלה מחזקות את הרושם שהמתלוננת "מנהלת את המשבר" ביד רמה, ולא שוכנעתי כי ביטול התלונה הוגש תחת איומי הנאשם, כפי שהעידה בחקירה הנגדית.

י. כמפורט לעיל, תלונתיה של המתלוננת הוגשו באיחור רב. משמצאתי כי הסבריה לכך לוקים בקשיים משמעותיים, נותר הספק שמא המדובר בתלונות שנועדו לקדם את עניינה מולו. חשש זה מתחזק לנוכח מכלול התנהלות המתלוננת מול הנאשם, בנוגע להסדרי הראיה של הילד, וצווי ההרחקה. מן הראיות עלה כי מחד, המתלוננת היתה מעוניינת בכך שהנאשם ייקח את הילד ואף היה לה חשוב שיעשה זאת פעמיים בשבוע. מאידך, פעלה להוצאת צווי הרחקה נגדו. מצד שלישי, העבירה אל הנאשם (באמצעות המשטרה), מסרים שונים לפיהם היא מסכימה שייראה את הילד חרף אותם צווי הרחקה. התנהלותה הותירה את הרושם כי יש מקום לספק שמא היכולת להתלונן במשטרה, הפכה לכלי בידיה, במאבק הגירושין מול הנאשם.

למול הקשיים הללו, עדות הנאשם לא נסתרה ולא הוזמה. הנאשם העיד באופן מהימן על המשבר שחל ביחסיו עם המתלוננת, ותיאר כיצד ניהלה את המשבר ולטענתו "שיחקה בו". הנאשם אישר כי היו לו וויכוחים עם המתלוננת, שבהם כעס ואף צעק, אך עמד על טענתו כי מעולם לא איים ולא תקף. עדותו אודות התנהלות המתלוננת מולו, מקבלת חיזוק של ממש ביתר הראיות אודות מערכת יחסיהם במהלך התקופה הסמוכה לאירועים, לרבות גרסאות המתלוננת עצמה, כפי שפרטתי לעיל.

שעה שהוצגו בפני בית המשפט גרסאות סותרות לאשר אירע בין הנאשם למתלוננת, ושעה שעלו קשיים כמפורט לעיל, באתי לידי מסקנה שלא ניתן להרשיע את הנאשם על בסיס עדותה היחידה של המתלוננת, שכן נותר ספק באשמתו.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ו, 23 נובמבר 2015, במעמד הצדדים